

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **M. Z.**, narozený dne X, dříve OEČ X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem
sídlem Čimelice 112, 398 04 Čimelice

proti
žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 7. 10. 2021 č. j. PPR-26242-9/ČJ-2021-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce, bývalý inspektor Policie České republiky, OEČ X, domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí ředitele Ochranné služby Policie České republiky ve věcech služebního poměru (dále též „ředitel OS“) ze dne 14. 6. 2021 č. j. UOC-1206-48/ČJ-2013-9500OP a zamítl odvolání podané m. j. proti výroku XX. tohoto rozhodnutí; žalobce v žalobě brojí proti zamítnutí odvolání proti výroku XX. rozhodnutí ředitele OS.
2. Výrokem XX. rozhodnutím ředitele OS podle § 2 odst. 1 s odkazem na § 54 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále též „zákon o

služebním poměru“) ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017 ve věci žádosti účastníka řízení ze dne 23. 9. 2013 o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas vykonanou v období od 1. 1. 2007 do 22. 9. 2010, byly zamítnuty nároky na doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas, z důvodu promlčení práva žalobce na tento doplatek, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru, která činí podle § 207 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru 3 roky, není-li stanoveno jinak, marně uplynula dnem 23. 9. 2013 (dnem doručení žádosti); současně bylo přezkoumáno období od 1. 6. 2010 do 22. 9. 2010 podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 9/2013-31 ze dne 26. 6. 2013, přičemž bylo zjištěno, že v tomto období nebyla odvolateli nařízena služba přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru.

3. Žalobce jako příslušník Policie České republiky byl ustanoven na služební místo vrchní asistent s hodností praporčík k Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, dnes Ochranná služba Policie České republiky. Služební poměr žalobce na vlastní žádost skončil. Žalobce byl zařazen k Odboru ochrany sídelních objektů (později přejmenovaného na Odbor ochrany objektů zvláštního významu 2. oddělení, 5. skupiny). Příslušníkům byl předán vždy roční plán služby, v něm jednotliví příslušníci měli uvedeny dny služby. Jedna služba činila vždy 24 hodin, pokud nešlo o výcvik, jiný rozpis služby nedostali. Roční služba byla následně doplňována přesčasovou službou. Veškerou službu přesčas sloužili v jiných skupinách.
4. Žalobce podal žádost o proplacení služby přesčas, která byla rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR ve věcech služebního poměru ze dne 16. 6. 2014 č. 712/2014, zamítnuta. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-22709-16/ČJ-2014-990131, kterým bylo odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto, bylo Městským soudem v Praze, rozsudkem ze dne 28. 8. 2018 č. j. 9 Ad 3/2016-44 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Kasační stížnost žalované byla poté Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 10. 2020 pod č. j. 4 As 91/2018-37, zamítnuta. V tomto postupu spatřuje žalobce aroganci žalovaného, neboť správní orgány tím protahovaly a oddalovaly uspokojení nároku žalobce.
5. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2021 č. j. PPR-22706-55/2014-990131 žalovaný zrušil rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR ve věcech služebního poměru ze dne 16. 6. 2014 č. 712/2014, a věc vrátil řediteli Útvaru k novému projednání a rozhodnutí.
6. Rozhodnutím ředitele OS ze dne 14. 6. 2021 č. j. UOC-1206-48/ČJ-2013-9500OP (prvostupňové rozhodnutí) byl žalobci přiznán služební příjem za službu přesčas a současně byla zamítnuta část žádosti z důvodu vznesené námitky promlčení. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, v něm namítal nemravnost námitky promlčení a odvolal se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020 č. j. 2 As 371/2019-52 a na něj navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021 č. j. 11 Ad 5/2019-142 (jednalo se o věc kolegy žalobce z Útvaru). Rozhodnutí žalovaného (ze dne 7. 10. 2021 č. j. PPR-26242-9/ČJ-2021-990131) napadá nyní žalobce předmětnou žalobou.
7. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se nevypořádává s veškerými navrženými důkazy a návrhy žalobce, nerespektuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i další judikaturu soudů.

8. Žalobce namítá rovněž, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, a to zejména takové, které žalovaný sám zná ze své úřední činnosti a které usvědčují žalovaného z nezákonného postupu. Podle žalobce mělo být proto provedeno další dokazování. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že návrhy na výslech příslušníků, kteří si podali žádost o proplacení služby přesčas, nebyly provedeny z důvodu, že nejsou relevantní k projednávanému případu. Podle žalobce v rozhodnutí není uvedeno, jak žalovaný hodnotil všechny důkazy, jaké informace z těchto důkazů vyvodil a jak tyto důkazy a informace vyhodnotil. Žalobce upozorňuje na § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Z uvedeného dovozuje, že žalovaný úmyslně nezjišťoval veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci a nadto je napadené rozhodnutí podle žalobce založeno na nesprávném právním názoru a na porušení procesních předpisů.
9. Podle žalobce se žalovaný ani dostatečně nevypořádal s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i další soudní judikaturou. V návaznosti na uvedené se žalobce zabývá personální situací u Policie, upozorňuje na roční plány služeb, k čemuž poznamenává, že u Útvaru panuje dlouhodobý personální podstav, v jeho důsledku dochází k nařizování služby přesčas sloužícím příslušníkům. Z dostupných údajů žalobce dovozuje, že početní stavy se u Útvaru snižovaly, stejně jako stavy u celé Policie České republiky. Z tohoto podstavu vzniká potřeba služby přesčas, která se pohybuje v několika stovkách hodin za měsíc. Dokumenty, které by dokládaly tyto skutečnosti, ale žalovaný do spisu nezaložil, podle žalobce zcela úmyslně. Žalobce dále namítá, že žalovaný neprovedl další doplnění dokazování z úřední povinnosti a zneužívá informačního deficitu žalobce. Podle žalobce tím dochází k zneužití vrchnostenského postavení žalovaného a je možno v těchto skutečnostech spatřovat podjatost a snahu žalovaného zastírat jeho protiprávní jednání.
10. Žalobce nesouhlasí rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které se týká stížnosti na advokáta žalobce. Podle žalobce tímto směřoval proti jeho advokátovi s úmyslem jej zastrašit.
11. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, který pramení z jeho nesprávného právního názoru i z porušování procesních předpisů žalovaným. Námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy. Na podporu uvedeného odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020 č. j. 2 As 371/2019-52 a Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021 č. j. 11 Ad 5/2019-142, z něhož rozsáhle cituje.
12. Žalovaný v písemném vyjádření navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Odkazuje na napadené rozhodnutí a uvádí, že žalobce žalobou napadl rozhodnutí v části, v níž bylo zamítnuto odvolání ohledně zamítnutí nároků na doplatek služebního příjmu z důvodu promlčení pod výrokem XX. rozhodnutí ředitele OS.
13. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvádí, že takovéto námitky jsou neopodstatněné. Odkazuje na str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí a doplňuje, že byly opatřeny veškeré potřebné podklady k předmětnému případu a řádně byly vyhodnoceny. Ohledně námitky nenařízení výslechů příslušníků, kteří by objasnili, proč nepodali žádost o doplatek služebního poměru, jsou tyto výslechy irelevantní ve vztahu k projednávané věci žalobce.
14. Námitka týkající se podání stížnosti na zástupce žalobce byla v žalovaném rozhodnutí uvedena toliko v souvislosti s **vypořádáním odvolací námitky** žalobce stran tvrzení, že ředitel

útvary se pokoušel zastrašit nejenom příslušníky útvaru, ale i zástupce. Předmětná stížnost nebyla podkladem pro rozhodování ředitele OS ani žalovaného.

15. K námitkám, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, žalovaný odkazuje na bod 42. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2020 č. j. 4 As 91/2018-37, rozhodnutí OS str. 18 a 19 s tím, že spisový materiál obsahuje dostatečné podklady vztahující se ke konkrétním důvodům nařizování výkonu služby přesčas žalobci, kterým nebyl údajný personální podstav. V daném případě byly posouzeny jednotlivé důvody nařízení služby přesčas podle § 54 zákona o služebním poměru z pohledu jejich mimořádnosti v souladu se závazným právním názorem Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. Není zřejmé, z jakého důvodu žalobce do spisu požaduje doplnit další podklady a ve vztahu k prokázání jakých skutečností tak činí, když spisový materiál již všechny podstatné náležitosti k předmětu žaloby obsahuje. Okolnosti, které ostatní příslušníky vedly k podání žádosti o doplatek služebního příjmu až po ukončení jejich služebního poměru, neobjasňují, z jakého důvodu nepodal žalobce žádost v dřívějším termínu. Na str. 19 a 20 ředitel OS se zabýval otázkou údajného nátlaku a příslušníky v souvislosti s podáváním žádosti o doplatek služebního příjmu a žalovaný se této otázce věnoval na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí. V daném případě žádost o doplatek byla doručena řediteli OS až dne 23. 9. 2013. Žalobci nic nebránilo, aby žádost podal dříve. Navrhované výsledky svědků nemohou osvědčit okolnosti podání žádosti žalobce, neboť nemají relevantní souvislost s předmětem řízení o žádosti žalobce, v daném řízení byli slyšeni dva svědci. Výsledky dalších svědků by byly nadbytečné.
16. Námitkou ve druhém žalobním bodu, tedy posouzením námítky promlčení, která má být v rozporu s dobrými mravy, odkaz žalobce na rozsudky správních soudů, ve kterých byla námitka promlčení shledána nemravnou, není rozhodný, protože právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku je pro žalovaného v dalším řízení závazný a byl učiněn s ohledem na posouzení okolností konkrétního případu žalobce, a jiná rozhodnutí správních soudů (učiněná v obdobné věci, týkající se jiného příslušníka) právně závazná nejsou. Marné uplynutí lhůty bylo způsobeno nečinností žalobce. Žalobce nedoložil, co mu bránilo od vzniku případného nároku, od 1. 1. 2007 do doby podání žádosti, do dne 23. 9. 2013, tj. přes šest let, podat žádost dříve. Z obsahu správního spisu ani z přístupu žalovaného k posouzení nároku žalobce není zřejmé, že by se správní orgány snažily žalobce úmyslně poškodit či znevýhodnit.
17. K promlčení části nároků žalobce došlo toliko v důsledku vlastní nečinnosti žalobce; nelze tak souhlasit s tvrzením žalobce, že marné uplynutí promlčecí doby nezavinil. Ze shromážděných podkladů nevyplynulo, že by žalobce byl od podání žádosti odrazován či zastrašován nebo byl objektem nátlakového jednání ze strany vedoucích příslušníků. Sám žalobce nenamítal ani nepředložil žádnou relevantní skutečnost, která by prokazovala, že žádost od vzniku případného nároku nemohl podat bez svého zavinění v dřívějším termínu, resp. před promlčením. Neučinil tak ani ve vztahu k žádnému jinému příslušníkovi, který měl být údajně pro podání podobné žádosti šikanován. Žalobcem citovanou judikaturu nelze vyhodnotit jinak než jako nepřiléhavou, neboť žalobce tím, že nekonal, ač mu v tom objektivně nic nebránilo, nechal marné uplynout lhůtu pro uplatnění nároků ze služebního poměru. Zánik části nároků žalobce tak nelze z důvodu jeho vlastního zavinění posoudit jako nepřiměřeně tvrdý postih ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva.

18. Žalovaný uzavírá, že v souladu s dikcí § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Námitka promlčení byla ředitelem útvaru v rámci nalézacího řízení řádně uplatněna, nebyla shledána za rozpornou s dobrými mravy a žalobce na ni mohl adekvátně reagovat, a to jak v nalézací, tak v odvolací fázi řízení. Tvrzeními žalobce o vyvíjení nátlaku na příslušníky útvaru a zastrašování za účelem odrazování od uplatnění jejich práv se ředitel útvaru v nalézacím rozhodnutí, potažmo žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně zabýval, přičemž žádné takové okolnosti nebyly zjištěny ani prokázány. Žalobce toliko spekuluje nad obsahem dopisu ředitele útvaru a dopisu vedoucích skupin, které interpretuje zcela zavádějícím a účelovým způsobem, aniž by navrhl či prokázal jediný relevantní důkaz o tom, jak a kým byl konkrétně žalobce zastrašován. Ze shromážděných podkladů ve spisu nelze seznat nic, co by žalobci bránilo uplatnit jeho právo na doplatek služebního příjmu za službu přesčas dříve, než jak učinil.
19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Při jednání konaném dne 13. října 2023 oba účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazních prostředků:
- plánované a skutečné početní stavy policistů k 1. 1. 2012
 - plánované a skutečné početní stavy policistů k 1. 1. 2014
 - tabulka o personálním stavu Útvaru
 - personální situace u Útvaru
 - úbytky početních stavů
 - stavy příslušníků
 - výkazy odpracovaných hodin
 - zápis ze Štábu č. 4 z 6. 2. 2012
 - záznam s porady s plk. B.,
- všechny pro nadbytečnost, které žalobce navrhoval k prokázání personální situace v policii a k nařizování práce přesčas u policie. K tomuto blíže viz bod 43. tohoto rozsudku.
21. Soud provedl na návrh žalobce důkaz: 1) dopisem vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2012, 2) dopisem vedoucích skupin z dubna 2014, 3) dopisem ředitele útvaru ze dne 9. 12. 2013, 4) záznamy o výsledku svědků Bc. F. a Mgr. S. a 5) dopisem JUDr. Š. ze dne 25. 3. 2021, které žalobce navrhoval k prokázání nemravnosti vznesené námitky promlčení žalovaným. Blíže viz bod 55. a násl. tohoto rozsudku.
22. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
23. Soud ke vzneseným námitkám žalobce předeseílá, že v minulosti bylo judikaturou opakovaně zdůrazněno, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené musí být učiněn tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových

dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené námitky (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body tak, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). V návaznosti na uvedené se tak soud věnoval námitkám v té míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31).

24. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se nevypořádává s veškerými navrženými důkazy a návrhy žalobce, nerespektuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i další judikaturu soudů. Žalobce namítá rovněž, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Z uvedeného dovozuje, že žalovaný úmyslně nezjišťoval veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci a nadto je napadené rozhodnutí podle žalobce založeno na nesprávném právním názoru a na porušení procesních předpisů.
25. K takto formulovaným námitkám soud konstatuje, že žalobce nikterak nespécifikoval důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nevypořádání konkrétně označených důkazů či návrhů žalobce, neuvedl ani k jakým konkrétním skutečnostem se jednotlivé důkazy či návrhy vztahovaly, žalobce rovněž nevymezil, jaká ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, jakož i další judikatura soudů není v napadeném rozhodnutí žalovaným konkrétně a jakým způsobem respektována. Námitka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, je rovněž vznesena toliko v obecné rovině bez návaznosti na konkrétní skutkové děje, což lze vztáhnout i na námitku žalobce, že žalovaný úmyslně nezjišťoval veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci, zejména ty skutečnosti, které zná ze své úřední činnosti, přičemž známé skutečnosti žalovaný záměrně opomíjí a rozhoduje v rozporu s nimi. V tvrzení, že rozhodnutí žalované je založeno na nesprávném právním názoru, na porušení procesních předpisů, což má vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, absentuje uvedení konkrétního předpisu, resp. jeho ustanovení, které bylo žalovaným nesprávně interpretováno. Žalobce se omezil na pouhé obecné konstatování o nesprávném výkladu právních předpisů, aniž by toto své tvrzení v úvodních námitkách jakkoli upřesnil. Pouze uvedl, že nesprávný výklad měl vést k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Ani toto tvrzení však žalobce nijak blíže neupřesnil. Ze žalobních tvrzení není tak zřejmé, jak měla údajná nesprávná interpretace právních předpisů zapříčinit nedostatečně zjištěný skutkový stav, ani v čem konkrétně měla nedostatečnost skutkových zjištění spočívat. Takto obecně formulovaná žalobní tvrzení nemohou být proto důvodná.
26. Před vypořádáním konkrétních žalobních námitek soud dále připomíná, že pokud žaloba neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014 č. j. 6 As 54/2013-128). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech

konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní.

27. Soud s přihlédnutím k uvedeným judikaturním východiskům uzavírá, že se plně ztotožnil s argumentací, kterou v návaznosti na odvolací námitky žalobce uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se v právě řešeném rozsahu ve všem podstatném překrývají s žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami (viz dále).
28. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6A 63/93-22).
29. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
30. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí ředitele OS i napadené rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí ředitele OS tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.

31. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
32. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného vypořádání se se všemi navrženými důkazy a s veškerou argumentací žalobce. Uvedenou námitku vyvrací obsah napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný nejprve popsal chronologický vývoj věci a závazný právní názor vyplývající z rozsudků vztahujících se k dané věci (str. 2 – 4 napadeného rozhodnutí). Po citaci právní úpravy dále žalovaný zrekapituloval, o které podklady byl spisový materiál doplněn po vrácení věci do nalézacího řízení (str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí), a dále konstatoval obsah rozhodnutí ředitele OS pod výrokem XIX. (str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí) a pod výrokem XX. (str. 8 – 9 napadeného rozhodnutí), s nimiž se jednotlivě vypořádal (str. 10 – 14 napadeného rozhodnutí). Soud shledal vypořádání se s odvolacími námitkami zcela adekvátní a provedené v dostatečné míře. Soud k tomu připomíná, že podaným odvoláním mířil žalobce toliko proti výroku XIX. a XX. rozhodnutí ředitele OS. Podanou žalobou napadá žalobce rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti výroku XX. rozhodnutí ředitele OS, jak výslovně žalobce uvádí na str. 2, bod II. žaloby.
33. Podle žalobce mělo být provedeno další dokazování, protože nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Konkrétně žalobce nesouhlasí s žalovaným, že návrhy na výslech příslušníků, kteří si podali žádost o proplacení služby přesčas, nebyly provedeny z důvodu, že nejsou relevantní k projednávanému případu. Žalobce upozorňuje na § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru.
34. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), je doplněna povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu), resp. označit důkazy na podporu svých tvrzení. K § 52 správního řádu je v odborné literatuře uvedeno, že *„Procesní povinnost účastníků řízení označit důkazní prostředky pro získání důkazů na podporu jejich tvrzení je „silnější“ v řízení o žádosti, kdy z povahy věci dost dobře ani nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti..... Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naložit, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo“* (viz Vedral J., Komentář k § 52 Správní řád. Komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2006).
35. Lze konstatovat, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla v daném případě žalobcem vznesena již v odvolání a žalovaný se jí zabýval na str. 10 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že je neopodstatněná.
36. Podle žalovaného ředitele OS opatřil všechny potřebné a dostupné podklady k předmětné věci, řádně je vyhodnotil, a skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalovaný k tomu nezjistil žádné procesní či skutkové vady, které by měly za následek nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí ředitele OS bylo vydáno v souladu s ust. § 181 zákona o služebním poměru. Výrok rozhodnutí obsahuje řešení otázky, která je předmětem řízení, a ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. V

odůvodnění napadeného rozhodnutí ředitel OS uvedl důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při vydání rozhodnutí, jakými úvahami byl při jejich hodnocení veden a při výkladu právních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

37. K námitce nesprávně zjištěného a posouzeného skutkového stavu žalovaný uvedl, že ředitel OS uvedl v rozhodnutí právní názor, s nímž žalobce nesouhlasí. To neznamená, že nesprávně zjistil skutkový stav a nesprávně jej posoudil. Skutkový stav je zachycen ve spisovém materiálu a jeho právní posouzení, které je odrazem zjištěného skutkového stavu, je rozvedeno v rozhodnutí ředitele OS.
38. Soud k tomuto připomíná, že ve výroku č. XX. rozhodnutí ředitel OS ve věci žádosti žalobce ze dne 23. 9. 2013 o poskytnutí doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas vykonanou v období od 1. 1. 2007 do 22. 9. 2010 zamítl nároky na doplatek služebního příjmu z důvodu promlčení práva žalobce na tento doplatek za nařízenou službu přesčas, která marně uplynula dne 23. 9. 2013 (den doručení žádosti). Současně přezkoumal vyžadované tříměsíční období ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013 č. j. 6 Ads 9/2013-31 se závěrem, že bylo zjištěno, že v tomto období nebyla žalobci nařízena služba přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. K těmto závěrům dospěl ředitel OS na základě podkladů obsažených ve správním spise (viz přehled doby služby přesčas žalobce ze dne 16. 2. 2021 č. j. PPR-6498-2/ČJ-2021-990763 (str. 369 a násl. správního spisu, pozn. soudu). Námitkou vznesené prekluze, která byla žalovaným vypořádána na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí, se bude soud zabývat samostatně, ve vztahu k námitkám ve druhém žalobním bodu.
39. Námitky ohledně nedostatečného početního stavu policie v přezkoumávaném období nemohly být úspěšnými, neboť se zcela míjí s předmětem soudního přezkumu napadené části rozhodnutí žalovaného, resp. výroku XX. rozhodnutí ředitele OS, proto ani soud důkazní prostředky ke zjišťování dostatečnosti početního stavu policie neprováděl.
40. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uzavírá, že opodstatněnost této námitky nezjistil, spisový materiál soud považuje za dostatečnou oporu pro závěry v něm uvedené.
41. K neakceptování návrhu na výslech příslušníků, kteří si podali žádost o proplacení služby přesčas z důvodu, že nejsou relevantní k projednávanému případu, soud odkazuje na první odstavec na str. 14 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný přílehlavě uvedl: *„Podle odvolacího orgánu návrh na výslech uvedených svědků v odvolací námitce, proč nepodali své žádosti o doplatek služebního příjmu za službu přesčas v době trvání svého služebního poměru, je ve vztahu k okolnostem, proč odvolatel nepodal žádost o doplatek služebního příjmu dříve, případně co mu tak bránilo, irrelevantní a nemůže přispět ničemu novému u dosud zjištěného stavu věci. Podle odvolacího orgánu si lze jen obtížně představit, že uvedené dopisy z prosince 2013 a dubna 2014 ovlivňovaly rozhodování příslušníků již od roku 2007. Odvolatel argumentuje zastrašováním a šikanou ze strany vedoucích příslušníků v ÚOÚČ, přičemž za celou dobu tohoto řízení k tomu nepředložil žádný konkrétní důkaz ani neuvedl jediného příslušníka, který byl pro podání podobné žádosti šikanován. Takové okolnosti se řediteli OS ani odvolacímu orgánu nepodařilo při shromažďování podkladů potřebných pro vydání rozhodnutí zjistit.“* Citované odůvodnění představuje podle soudu racionální úvahu, s níž se soud ztotožňuje. Jinými slovy, jedná se o jeden z žalobcem uváděných důvodů, pro který nemusí správní orgán důkazní návrh účastníka řízení akceptovat, tedy z důvodu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo

vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Výše uvedené odůvodnění je v souladu se spisovým materiálem a vychází z něj i skutečnosti, na něž poukázal žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí: *Ze shromážděných podkladů ve spisu nelze seznat nic, co by bránilo odvolateli uplatnit jeho právo na doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas dříve, než jak učinil. Co se týká dopisu ředitele ÚOÚČ určeného příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013 a dopisu vedoucích skupin OOOZV z dubna 2014 k plánované reorganizaci, je vhodné zopakovat, že tyto materiály byly zveřejněny až poté, co odvolatel o proplacení služby přesčas požádal. Z uvedeného nelze než dovodit, že i kdyby z nich bylo patrné zastrašování (s čímž se odvolací orgán neztotožňuje), nemohly tyto materiály jakkoli ovlivnit včasnost podání žádosti o proplacení služby přesčas. Ostatně samotná skutečnost, že odvolatel žádost o proplacení služby přesčas (spolu s desítkami svých kolegů) podal a zároveň nyní nedokládá žádný konkrétní případ nepříznivých dopadů dotčené žádosti, relevanci jeho tvrzení o šikaně a zastrašování značně oslabuje.*

42. Namítá-li žalobce, že v rozhodnutí není uvedeno, jak žalovaný hodnotil všechny důkazy, jaké informace z těchto důkazů vyvodil, a jak tyto důkazy a informace vyhodnotil, soud odkazuje na bod 32. tohoto rozsudku, kde popsal strukturu napadeného rozhodnutí, z níž vyplývá, že žalovaný jednak uvedl výčet, o které podklady byl spisový materiál doplněn po vrácení věci do nalézacího řízení, a doplňuje, že právní zástupce žalobce v rámci nahlížení do spisu byl i s těmito podklady seznámen, jak vyplývá ze záznamu o seznámení se se spisovým materiálem (dne 27. 4. 2021 na č. l. 449 a 450 správního spisu) a současně ze záznamu ze dne 8. 9. 2021 (viz č. l. 521 správního spisu), jednak se se vznesenými námitkami, které žalovaný rozdělil do šesti bodů, vypořádal jednotlivě tak, že je shledal nedůvodnými, včetně uvedení a hodnocení důkazů, které se k jednotlivým námitkám vztahují (viz str. 10 až 14 napadeného rozhodnutí). Soud pro stručnost na tuto část napadeného rozhodnutí odkazuje a dodává, že i takové posouzení a hodnocení důkazních prostředků společně s uvedením, která skutečnost je konkrétním důkazem doložena, shledává za souladnou se zákonnou úpravou a i s povinností žalovaného podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru (*služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí*).
43. Soud zamítl návrh žalobce na provedení těchto důkazů: *plánované a skutečné početní stavy policistů k 1. 1. 2012, plánované a skutečné početní stavy policistů k 1. 1. 2014, tabulka o personálním stavu Útvaru, personální situace u Útvaru, úbytek početních stavů, stavy příslušníků, výkazy odpracovaných hodin, zápis ze Štábu č. 4 ze dne 6. 2. 2012, dopis vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2012 ohledně žádosti o výklad k nařizování služby, záznam z porady s plk. B., a to všechny pro nadbytečnost, neboť je žalobce navrhoval, aby poukázal na personální situaci v policii a k nařizování práce přesčas u policie. V návaznosti na výše uvedené nebylo na místě, aby se žalovaný zabýval personální situací Policie, nýbrž konkrétní situací, resp. konkrétním nárokem žalobce, což také učinil, když mu přiznal v souladu s jeho žádostí všechny jím uplatněné nároky na doplatek služebního příjmu, vyjma doplatku v souvislosti se vznesenou námitkou prekluze.*
44. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i s další soudní judikaturou. Takto koncipované námitce nelze přisvědčit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že v dané věci je vázán závěry z rozsudků Nejvyššího správního soudu, resp. Městského soudu v Praze, které se vztahují na projednávaný případ. Z těchto rozsudků i citoval, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce v odvolání v podstatě polemizuje se závazným právním názorem soudu vysloveným

ve zrušujícím rozsudku. Podle soudu nelze postupu žalovaného, který vycházel zejména ze závazného právního názoru městského soudu, který byl vysloven ve zrušujícím rozsudku, nic vytknout.

45. Žalobce nesouhlasí ani s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které se týká stížnosti na zástupce žalobce a tvrdí, že tím žalovaný směřoval proti advokátovi v úmyslu jej zastrašit a řádně neprovádět výkon advokacie. S námitkou tohoto obsahu se žalovaný vypořádal na str. 14 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že *„že příslušný služební funkcionář má právo podat stížnost, pokud se domnívá, že činnost právního zástupce při zastupování účastníka v řízení ve věcech služebního poměru vybočuje z mantinelů daných právními či stavovskými předpisy. Pokud tak učinil ředitel OS formou stížnosti České advokátní komory, neporušil tímto postupem žádný právní ani vnitřní předpis a je pouze na příslušné profesní komoře, k jakým závěrům při posuzování stížnosti dospěla. Z uvedeného tvrzení odvolatele nevyplývá žádné zastrašování nebo ovlivňování odvolatele či jeho zmocněnce. Podle vyjádření ředitele OS byla předmětná stížnost podána mj. z důvodu nevhodného až vulgárního vyjadřování zmocněnce vůči řediteli OS.“* Soud se ztotožňuje se žalovaným, že podání stížnosti České advokátní komoře samo o sobě neznamená porušení žádného právního ani vnitřního předpisu a rovněž s úvahou, že je pouze na příslušné profesní komoře, k jakým závěrům při posuzování stížnosti dospěje. Soud konstatuje, že tvrzená stížnost na zástupce žalobce není součástí správního spisu. Vztahuje se však na zástupce žalobce, nikoli na žalobce samého. K tvrzenému žalobce nedoložil, jakým způsobem tím bylo zasaženo do žalobcových práv. Pokud by zástupce žalobce vnímal stížnost jako zásah do svých práv ze strany správních orgánů, lze důvodně předpokládat, že by proti takovému zásahu i samostatně brojil. Soudu však žalobce ani jeho zástupce nic konkrétního nedoložili. Soud tedy shrnuje, že námitky v prvním žalobním bodu shledal nedůvodnými.
46. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, který pramení z jeho nesprávného právního názoru a taktéž z porušování procesních předpisů žalovaným. Konkrétně namítá, že námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy, na podporu uvedeného odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020 č. j. 2 As 371/2019-52 a Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021 č. j. 11 Ad 5/2019-142, z něhož obsáhle cituje.
47. Pro posouzení otázky promlčení je zásadním ustanovením § 207 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého je lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru na jednotlivá opětuující se plnění tři roky ode dne jejich splatnosti.
48. Soud ze správního spisu ověřil, že řediteli OS byla dne 23. 9. 2013 doručena *„žádost o vyrovnání finančních nároků za přesčasové hodiny“* datovaná dnem 20. 9. 2013 za období od 1. 1. 2007 do 23. 9. 2013 (viz č. l. 347 a násl. správního spisu).
49. Soud v rámci této námitky přistoupil k posouzení žalobcova tvrzení, že žalovaný uplatňuje námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy vzhledem k systematickému zastrašování a odrazování příslušníků od domáhání se svých zákonných nároků.
50. Soudy se ve své judikatuře námitkou promlčení v souvislosti s institutem dobrých mravů již opakovaně zabývaly. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2011 sp. zn. 21Cdo 85/2010 uvedl, že institut promlčení je institutem zákonným, *„přispívajícím k jistotě v právních vztazích a je tedy použitelný ve vztahu k jakémukoli právu, které se podle zákona promlčuje.“* Podle Nejvyššího soudu lze připustit *„existenci výjimečné situace, kdy by se uplatnění promlčecí námitky přičilo dobrým mravům.“* Nejvyšší soud uvádí jako příklad situaci, pokud by byl

„zánik nároku nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem uplatňovaného práva a důvody, pro které účastník právního vztahu své právo včas neuplatnil.“

51. Podobně se námitkou promlčení zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 29. 2. 2012 sp. zn. 23 Cdo 123/2011. V tomto rozsudku uvedl, že *„(...) dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námítky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.“*
52. Ústavní soud se problematikou námítky promlčení a dobrými mravy taktéž zabýval. Ve svém nálezu ze dne 6. 9. 2005 sp. zn. I. ÚS 643/04 uvedl, že vznesení námítky promlčení *„zásadně dobrým mravům neodporuje.“* Podle Ústavního soudu však mohou nastat situace, *„kdy uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil.“* Za takovou situaci označil Ústavní soud např. poměr mezi nejbližšími příbuznými (v tamní věci se jednalo o poměr matky a syna).
53. Podobně v nálezu ze dne 25. 5. 2011 sp. zn. IV. ÚS 2842/10 řešil Ústavní soud případ, kdy byla vznesena námitka promlčení v souvislosti s náhradou nemajetkové újmy za usmrcení dcery tamní stěžovatelky. Ústavní soud došel k závěru, že v daném případě byla námitka vznesena v rozporu s dobrými mravy, jelikož stěžovatelka žalobu podala v době, kdy se právo na nemajetkovou újmu jako takovou podle tehdy existující ustálené judikatury nepromlčovalo, a až v průběhu řízení se judikatura v této věci změnila.
54. V právě posuzované věci žalobce tvrdí, že příslušníci včetně žalobce byli zastrašováni a byl na ně vyvíjen nátlak ze strany nadřízených, aby svoje nároky na proplacení přesčasů nevymáhali. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud by se takový nátlak prokázal, jednalo by se o *„zcela zásadní skutkové zjištění pro účely právního posouzení mravnosti vznesené námítky promlčení.“* (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2020 č. j. 2 As 371/2019-52). Soud proto na základě žalobcem předložených důkazů a správního spisu přistoupil v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu k posouzení, zda v posuzované věci docházelo k tvrzenému zastrašování a nátlaku. Jinými slovy, zda důvodem, pro který žalobce nepodal svou žádost dříve než dne 23. 9. 2013, byla skutečnost, že byl zastrašován a byl pod tlakem na něj vyvíjeným ze strany žalovaného.
55. Žalobce k prokázání nemravnosti vznesené námítky promlčení žalovaným předložil:
 - dopis vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2012 nazvaný *„Žádost o právní stanovisko k nařizování služby přesčas u OOOZV“*, jímž se vedoucí skupin OOOZV (odbor ochrany objektů zvláštního významu, pozn. soudu) se obrací na náměstka ředitele pověřeného řízením o výklad ustanovení § 54 zákona č. 361/2003 Sb., a to vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 151/2011, ke stanovisku personálního odboru MV ČR a rovněž k nejasnému stanovisku PP ČR;
 - dopis vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014, ve kterém se mj. uvádí: *„(...) Pane řediteli, několikrát jste naši činnost sám ocenil a to i s ohledem na stížnosti*

ohledně předčasové práce, neboť podané stížnosti byly dílem jedné skupiny policistů a na základě našich pohovorů s ostatními policisty bylo několik dalších desítek stížností staženo, resp. vůbec nepodáno. Dále se nám přes všechny problémy daří rovnoměrně obsahovat předčasnou práci a eliminovat většinu stížností a problémů vyplývajících ze služby (...).“;

- *dopis ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013 ze dne 9. 12. 2013 (zveřejněn na webových stránkách v prosinci 2013), ve kterém je uvedeno: „(...) K této množině vysoce pozitivních věcí, včetně výborně odváděné práce a služby většiny policistů a zaměstnanců je nutno, a musím ovšem také zmínit věci, se kterými jsem se dříve nesetkávala a které mně opravdu zlobí. Od najímání si advokátů proti útvaru ve věci tzv. "hodinářům", jak je nazývám, smyšlená OČR a další výmysly a neustálá nespokojenost se vším a všude, atd. Skutečně vnímám velké rozdíly mezi policisty a zaměstnanci, kteří pro útvar žijí a jsou hrdi na službu zde a odvádějí pro útvar a policejní práci obrovský kus poctivé práce a potom menšinu těch, kteří by dle mého názoru na tomto útvaru vůbec neměli být. Nicméně potěšující informací je, že se skutečně jedná o individuální případy tohoto přístupu ke službě a k životu na našem útvaru a jsem navíc přesvědčen, že dříve nebo později se stejně útvar s těmito lidmi, kteří si služby zde neváží, rozloučí.“;*

- *záznam o výslechu svědka npor. Bc. V. F. ze dne 14. 11. 2014, který mimo jiné vypověděl, že od roku 2007 je zařazen jako vedoucí 5. skupiny 2. Oddělení OOOZV ÚOÚČ.... K dotazu, zda existovaly u útvaru nějaké pochybnosti o tom, zda služba přesčas byla nařizována v rozporu se zákonem, svědek uvedl „Někteří policisté službu přesčas nechtěli sloužit, neměli zájem. Hledali důvody proč nesloužit“. Po předložení dopisu vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014 a k dotazu, zda je svědkovi znám přístup vyššího vedení k příslušníkům, kteří žádají o proplacení služby přesčas do 150 hodin a jak se k nim chovají, svědek uvedl „Mohu mluvit jen za svoji skupinu, že Ti kteří si podali žádost o proplacení služby do 150 hodin, nejsou nijak persekuováni. Navrhoval jsem je několikrát na odměny a návrhu bylo vyhověno“. K dotazu, zda je svědkovi známo, jak to funguje v jiných skupinách, svědek uvedl „Nevím, nemohu odpovědět“. K dotazu, zda je mu znám dopis ředitele útvaru, ve kterém se měl vyjadřovat k tzv. „hodinářům“, svědek uvedl „Nevzpomínám si“. Po předložení žádosti o právní stanovisko k nařizování služby přesčas u OOOZV ze dne 9. 12. 2012 a dotazu, zda svědek tuto žádost zná, svědek uvedl, že „Ano, znám. Po společné poradě s vedením jsme byli ubezpečeni, že útvar jedná podle zákona.“;*

- *záznam o výslechu svědka npor. Mgr. Z. S. ze dne 14. 11. 2014, který mimo jiné vypověděl „Jsem zařazen jako vedoucí 5. skupiny 1. Oddělení OOOZV ÚOÚČ od roku 2009... Často jsem byl policisty dotazován ohledně zákonnosti nařizování služby přesčas. Sám jsem postupoval podle platné právní úpravy...“ Po předložení žádosti o právní stanovisko k nařizování služby přesčas u OOOZV ze dne 9. 12. 2012, svědek uvedl, že jeho obsah jemu povědomý. K dotazu, jak se útvar choval k příslušníkům, kteří si podali žádost o proplacení 150 hodin, svědek uvedl „Nesetkal jsem se s diskriminací, přeložením ani ničím podobným. U mé skupiny si nikdo žádost nepodal“. K dotazu, zda je mu znám dopis ředitele útvaru, ve kterém se měl vyjadřovat k tzv. „hodinářům“, svědek uvedl „Obsah si nepamatuji“. Po předložení dopisu vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014, svědek uvedl „O dopisu vím. Na poradě, kde byla představena reorganizace, jsem nebyl, ale s obsahem dopisu souhlasím“. K dotazu, zda je mu známo, že by někteří vedoucí v rámci pohovoru s ostatními policisty přemlouvali policisty, aby žádosti a stížnosti na přesčasnou práci byly stahovány nebo nebyly podávány, svědek uvedl „Není mi známo.“;*

- *Otevřený dopis JUDr. Š. ze dne 25. 3. 2021 adresovaný policejnímu prezidentovi, v němž je mimo jiné obsažena výzva, aby policejní prezident „zabránil tomu, aby vůči*

policistům, kteří se domáhají svých oprávněných nároků, byly ze strany jejich nadřízených podnikány jakékoliv přímo či nepřímo znevýhodňující či šikanózní kroky“, a aby „garantoval proplacení všech oprávněných nároků příslušníků Policie České republiky“.

56. Žalobce rovněž v rámci uplatněné námitky promlčení žalovaným (že byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy) odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020 č. j. 2 As 371/2019-52 a Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021 č. j. 11 Ad 5/2019-142, z něhož obsáhle citoval.
57. Soud konstatuje, že na žalobcem zmíněné rozsudky navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2022 č. j. 2 As 114/2021-46, v jehož bodu 30. uvedl, že „V posuzovaném případě městský soud výjimečnou intenzitou shledal na základě dopisu ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013 a na základě dopisu vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014. S tímto závěrem městského soudu se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Městský soud opírá svůj závěr o dopisy napsané až po datu podání žádosti žalobce. Z těchto nelze bez dalšího dovodit, že byl na příslušníky vyvíjen nátlak, který měl za následek otálení konkrétního příslušníka se včasným uplatněním jeho práv.“ Jelikož tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021 č. j. 11 Ad 5/2019-142, rozhodl po provedeném řízení městský soud ve věci znovu a dne 8. 9. 2022 v bodu 73. rozsudku č. j. 11 Ad 5/2019-195 vyslovil: „Z výše uvedené judikatury vyplynulo, že rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy rozpor s dobrými mravy existoval ve výjimečné intenzitě. Takovou výjimečnou intenzitou v nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal a jeho právním názorem je zdejší soud vázán. Žalobce výjimečnou intenzitou dovozoval na základě dopisu ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby příslušníkům a zaměstnancům útvaru z prosince 2013 a na základě dopisu vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014. Nejvyšší správní soud však konstatoval, že jde o dopisy napsané až po datu podání žádosti žalobce a nelze z nich bez dalšího dovodit, že byl na příslušníky vyvíjen nátlak, který měl za následek otálení konkrétního příslušníka se včasným uplatněním jeho práv. Tento závěr platí i o naposledy žalobcem předloženém Otevřeném dopise ze dne 25. 3. 2021. Jiné důkazy na podporu žalobního tvrzení předloženy nebyly a existence obavy žalobce coby příslušníka ze ztráty zaměstnání při uplatňování jeho práv tak není ničím podložena.“ Žalobce, který podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, přes výzvu Nejvyššího správního soudu, svou kasační stížnost tak, aby obsahovala všechny náležitosti, nedoplnil, proto Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 12. 2022 č. j. 2 As 248/2022-14 kasační stížnost odmítl (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2022 č. j. 2 As 248/2022-14).
58. Soud shrnuje, že z výše uvedené judikatury vyplynulo, že rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy rozpor s dobrými mravy existoval ve výjimečné intenzitě.
59. V posuzovaném případě žalobce k doložení jeho tvrzení předložil shodné důkazní prostředky s věcí projednávanou Městským soudem v Praze pod sp. zn. 11 Ad 5/2019, jimiž jsou dopis ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013 ze dne 9. 12. 2013, dopis vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014 a Otevřený dopis JUDr. Š. ze dne 25. 3. 2021 a dopis vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2012.

60. K prvním dvěma důkazům se vyjádřil již Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 8. 6. 2022 č. j. 2 As 114/2021-46 dospěl k závěru, že námitka žalovaného o neprokázání rozporu námitky promlčení s dobrými mravy je důvodná, neboť jde o dopisy napsané až po datu podání žádosti žalobce a z předložených dopisů bez dalšího nelze dovodit, že byl na příslušníky vyvíjen nátlak, který měl za následek otálení konkrétního příslušníka se včasným uplatněním jeho práv. Protože po vrácení věci Městskému soudu v Praze předložil žalobce soudu dále k důkazu i *Otevřený dopis JUDr. Š. ze dne 25. 3. 2021, soud v rámci hodnocení tohoto důkazu uvedl, že závěr Nejvyššího správního soudu platí i o žalobcem předloženém Otevřeném dopise ze dne 25. 3. 2021, přičemž jiné důkazy na podporu žalobního tvrzení předloženy nebyly a existence obavy žalobce coby příslušníka ze ztráty zaměstnání při uplatňování jeho práv tak není ničím podložena. S hodnocením uvedených důkazů se soud ztotožňuje a dodává, že v posuzovaném případě nadto předložil žalobce dopis vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2012 označený „Žádost o právní stanovisko k nařizování služby přesčas u OOOZV“, jímž se vedoucí skupin se obrací na náměstka ředitele pověřeného řízením o výklad ustanovení § 54 zákona o služebním poměru a dále záznamy o výsledku svědků npor. Mgr. Z. S. a npor. Bc. V. F. ze dne 14. 11. 2014. Soud dospěl k závěru, že ani těmito důkazy však nebylo prokázáno, že na příslušníky byl vyvíjen nátlak a to v takové intenzitě, která by měla za následek otálení konkrétního příslušníka (v daném případě žalobce) se včasným uplatněním jeho práv. Soud v souvislosti s uvedeným poukazuje zejména na skutečnost, že na přímou otázku, jak se útvár choval k příslušníkům, kteří si podali žádost o proplacení 150 hodin, svědek npor. Mgr. Z. S., vedoucí 5. skupiny 1. Oddělení OOOZV ÚOÚČ (od roku 2009), uvedl „Nesetkal jsem se s diskriminací, přeložením ani ničím podobným. U mojí skupiny si nikdo žádost nepodal“. Rovněž svědek npor. Bc. V. F., vedoucí 5. skupiny 2. Oddělení OOOZV ÚOÚČ, k dotazu, zda je mu znám přístup vyššího vedení k příslušníkům, kteří žádají o proplacení služby přesčas do 150 hodin a jak se k nim chovají, uvedl „Mohu mluvit jen za svoji skupinu, že Ti kteří si podali žádost o proplacení služby do 150 hodin, nejsou nijak persekuováni. Navrhoval jsem je několikrát na odměny a návrhu bylo vyhověno“. Ve vztahu k žalobci pak soud připomíná, že již žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 12 uvedl, že žalobce „byl ve služebním poměru do 31. 12. 2020, kdy požádal o propuštění ze služebního poměru. Podle přehledu o odměnách a tretech bylo doloženo, že byl pravidelně finančně odměňován, a to jak před podáním posuzované žádosti, tak i poté, a že dosahoval velmi dobrých služebních výsledků (č. l. 409 – 413 spisu).“ K citovanému soud doplňuje, že z přehledu o odměnách a tretech (č. l. 412 a 413 spisu), který žalobce nesporně, je zřejmé, že po dobu služby nebyl kázeňsky trestán, ročně dostával několik peněžitých odměn. Např. obdržel peněžitou odměnu dne 25. 10. 2011 v částce 15 000 Kč, dne 25. 11. 2011 v částce 7 000 Kč, dne 21. 11. 2012 v částce 5 000 Kč (vše před podáním žádosti) a dne 27. 11. 2013 v částce 6 000 Kč, dne 31. 12. 2013 v částce 5 000 Kč, dále dostal v roce 2014 celkem 3 000 Kč, v roce 2015 celkem 3 000 Kč, v roce 2016 celkem 9 000 Kč, v roce 2017 celkem 9 000 Kč, v roce 2018 celkem 13 000 Kč, v roce 2019 celkem 15 000 Kč a v roce 2020 celkem 21 000 Kč (vše po podání žádosti). Za této situace nemohl soud přisvědčit žalobci, že by předloženými důkazy prokázal, že svou žádost o poskytnutí doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas nemohl podat dříve než dne 23. 9. 2013, a to právě z důvodů na straně žalovaného. Předloženými důkazy neprokázal žalobce, že by v jeho případě existovala zcela konkrétní překážka bránící mu v podání jeho žádosti dříve, než tak učinil, a to v důsledku jednání žalovaného, resp. prostřednictvím osob jednajícím na straně žalovaného.*
61. Soud uzavírá, že rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy rozpor s dobrými mravy existoval ve

výjimečně intenzitě. Takovou výjimečnou intenzitu v nyní posuzovaném případě žalobce však soud neshledal. V dané věci nelze dospět k závěru, že by jediným účelem uplatněné promlčecí námitky bylo poškození žalobce. Žalovaný je v případě projednávaných nároků policejních příslušníků na služební příjem zjevně veden snahou o dosažení cíle hospodářského a postupuje shodně vůči všem příslušníkům předmětného útvaru (viz rozsudky zdejšího soudu ve věci sp. zn. 11 Ad 23/2015 či sp. zn. 11 Ad 5/2019). Z obsahu správního spisu, ani z přístupu žalovaného, není zřejmé, že by se snažil konkrétně žalobce úmyslně poškodit či znevýhodnit. Soud proto shrnuje, že ani námitku ve druhém žalobním bodu neshledal důvodnou.

62. Lze dodat, že za této situace, by další provádění dokazování (podle návrhu žalobce) k doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas vykonávanou v předmětném období tj. od 1. 1. 2007 do 22. 9. 2010, vedlo právě s ohledem na promlčení práva žalobce na tento doplatek, pouze k prodlužování řízení, což není v obecné rovině žádoucí.
63. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu

